ΣΥΝΘΕΣΕΙΣ

Το Χάνι του Ζωέμπορα γίνεται κομψό Boutique Hotel

+ Τελωνείο έγινε πρωτότυπο και πανέμορφο εξοχικό

+ Το Βερεγγάρια ετοιμάζεται για τη νέα εποχή

Μια μεταμόρφωση σε προσφυγικό οικισμό κερδίζει βραβείο

Οι κατοικίες στην Κύπρο αλλάζουν μέγεθος

Είναι τα 40 τετραγωνικά αρκετά; Ιδέες για άνεση σε λίγα εμβαδά

Ξεχωριστά τζάκια/ Λύση στο ενεργειακό

Χριστουγεννιάτικη διακόσμηση

Ατμοσφαιρικός φωτισμός

ΤΑΠΕΙΝΟ ΤΟ 1904 - ΥΠΕΡΟΧΟ ΤΟ 2022!

Το παλιό είναι αλλιώς

Παραδοσιακό και σύγχρονο μαζί στον Άγιο Δομέτιο

ΤΕΥΧΟΣ 241
ΧΕΙΜΩΝΑΣ 2022
ΤΙΜΗ €3,50

Μέτρον άριστον

ΤΙΠΟΤΑ ΤΟ ΠΕΡΙΤΤΟ ΣΕ ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΣΤΗΝ ΑΡΑΔΙΠΠΟΥ ΠΟΥ ΣΧΕΔΙΑΣΕ Ο ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΑΣ **ΛΟΥΚΑΣ ΤΟΧΝΙΤΗΣ**, ΟΠΟΥ ΚΡΙΤΗΡΙΟ ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΤΑ ΠΟΛΛΑ ΤΕΤΡΑΓΩΝΙΚΑ. ΜΕ ΤΗΝ ΑΠΛΟΤΗΤΑ ΣΤΟ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟ ΚΑΙ ΤΑ ΥΛΙΚΑ, ΚΑΙ ΜΕ ΜΙΑ ΠΕΤΥΧΗΜΕΝΗ ΣΥΝΔΕΣΗ ΤΟΥ ΜΕΣΑ ΜΕ ΤΟ ΕΞΩ, ΕΚΤΙΣΕ ΓΙΑ ΜΙΑ ΤΕΤΡΑΜΕΛΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΕΝΑ ΔΟΧΕΙΟ ΖΩΗΣ ΠΟΥ ΑΠΟΛΑΜΒΑΝΟΥΝ ΚΑΘΕ ΣΤΙΓΜΗ.

Της Ειρήνης Μοδέστου Φωτό: Creative Photo Room

Στην πλευρά της πρόσοψης δεν υπάρχει περίφραξη και ο ιδιωτικός χώρος γίνεται συνέχεια του δημόσιου. Ο ανθώνας με τα βότσαλα είναι σήμα κατατεθέν της κατοικίας που καλωσορίζει τον επισκέπτη με την ευωδία της λεβάντας. Η είσοδος στο σπίτι βρίσκεται στο σημείο όπου συναντώνται οι δύο όγκοι με τις χαρακτηριστικές καμπυλωτές γωνίες.

Η κατοικία διαθέτει μόνο ένα μικρό παράθυρο, στο μπάνιο. Τα υπόλοιπα ανοίγματα είναι πανομοιότυπες, στενόμακρες υαλόθυρες, που σύρονται μέσα σε διπλούς τοίχους. Για σκοπούς ασφάλειας τοποθετήθηκαν πετάσματα από αλουμίνιο, που επίσης σύρονται μέσα στους τοίχους.

Η κατοικία αποτελείται από δύο βασικούς, τετράγωνους όγκους με καμπυλωμένες γωνίες. Ο ένας φιλοξενεί τους χώρους διαβίωσης και ο άλλος, ο μικρότερος, που διεισδύει στον μεγάλο, το γκαράζ. Η καμπύλη είναι το σχήμα που χαρακτηρίζει το σχεδιασμό και είναι εμπνευσμένο από τις γραμμές στα καλλιεργημένα χωράφια γύρω από το σπίτι –μία συσχέτιση του δομημένου με το φυσικό περιβάλλον. Στην πίσω αυλή, το υπαίθριο μπαρ είναι μια μονολιθική κατασκευή από σανιδωτό μπετόν, επίσης σε καμπύλες γραμμές.

Το επαγγελματικό μανιφέστο του αρχιτέκτονα Λουκά Τοχνίτη είναι δανεισμένο από τον Περικλή, τον άνθρωπο στον οποίο, εκτός των άλλων, οφείλεται η κατασκευή πολλών από τα μνημεία της αρχαίας Αθήνας: «Αυτό που αφήνεις πίσω σου δεν είναι αυτό που είναι χαραγμένο σε πέτρινα μνημεία, αλλά αυτό που έχει υφανθεί στις ζωές των ανθρώπων». Και εξηγεί περαιτέρω: «Για μένα, η αρχιτεκτονική δεν είναι απλώς μια σύνθεση όγκων. Είναι η δημιουργία μιας συμβιωτικής σχέσης ανάμεσα στους εξωτερικούς και τους εσωτερικούς χώρους. Είναι το πώς το φυσικό τοπίο εμπλουτίζει το δομημένο. Το πώς το φυσικό φως εισέρχεται στους χώρους και το πώς το τεχνητό φως διαχέεται προς τα έξω. Βλέπω κάθε κτίριο ως ένα δοχείο ζωής. Και κάθε έργο ως μια ευκαιρία για τη δημιουργία ενός συνεκτικού, ανθρωποκεντρικού χώρου. Σε αρμονία με το περιβάλλον του στο εξωτερικό και με τους ανθρώπους του στο εσωτερικό». Αυτό το όραμα υλοποίησε και στην κατοικία αυτή στην Αραδίππου, που σχεδίασε για μια οικογένεια με δύο παιδιά, αποδεικνύοντας ακόμα ένα ρητό που μας κατέλιπαν οι πρόγονοι, ότι ουκ εν τω πολλώ το ευ. Μόλις 180 τετραγωνικά είναι η κατοικία αυτή, που αποδείχτηκαν υπέρ-αρκετά για τις ανάγκες της οικογένειας και απέδειξαν –για να συνεχίσουμε με την αρχαία σοφία– ότι… μέτρον άριστον. Το μέτρο κράτησε σε όλα τα επίπεδα στην κατοικία αυτή ο αρχιτέκτονας, χρησιμοποιώντας ως βασικές παραμέτρους την απλότητα και στο σχεδιασμό και στη χρήση των υλικών. Κύριο στοιχείο του σχεδιασμού είναι δύο τετράγωνοι όγκοι, ένας μικρός και ένας μεγάλος, με καμπυλωμένες τις γωνίες τους, και με τον μικρό να διεισδύει ελαφρώς μέσα στον μεγάλο, στο σημείο της μίας γωνίας. Ο αρχιτέκτονας εμπνεύστηκε το σχήμα της καμπύλης από τις γραμμές στα καλλιεργημένα χωράφια γύρω από το σπίτι και δημιούργησε μία συνέχεια ανάμεσα στο φυσικό και το δομημένο περιβάλλον. Στους δύο βασικούς όγκους της κατοικίας πρόσθεσε ακόμα δύο, πολύ πιο μικρούς, αλλά στο ίδιο καμπυλωτό σχήμα, έναν ανθώνα στην μπροστινή αυλή, και ένα υπαίθριο μπαρ στην πίσω. Οι τέσσερις όγκοι δεν είναι ορθοκανονικά, αλλά ελεύθερα τοποθετημένοι μέσα στο μεγάλο οικόπεδο, δημιουργώντας μία δυναμική σχέση μεταξύ τους. Το δεύτερο χαρακτηριστικό στοιχείο της κατοικίας είναι τα ανοίγματα: Παράθυρα δεν υπάρχουν, παρά μόνο πανομοιότυπες στενόμακρες υαλόθυρες μέχρι το ταβάνι, οι οποίες

Ο ενιαίος χώρος του καθιστικού-κουζίνας-τραπεζαρίας. Σημαντικό στοιχείο του είναι το φυτεμένο αίθριο. Το καθιστικό τοποθετήθηκε έτσι ώστε να κοιτάζει προς τον εσωτερικό αυτό κήπο, που τη μέρα φέρνει φως στο σπίτι και τη νύχτα, με τον τεχνητό φωτισμό του, δημιουργεί μια ήρεμη ατμόσφαιρα. Ο φωτισμός αποτελείται κατά βάση από εντοιχισμένα ή ενσωματωμένα σε κατασκευές στοιχεία, που από τη μια δημιουργούν ένα ομοιόμορφο αποτέλεσμα, από την άλλη τονίζουν κάποια σημεία.

Η κουζίνα, δίπλα στο καθιστικό, οργανώνεται με μια σειρά από πάγκους και με μια νησίδα που εξελίσσεται σε τραπέζι για τα καθημερινά γεύματα. Κάτω από το τραπέζι, αξιοποιήθηκε ο χώρος για μια μικρή τριδιάστατη κάβα. Ενδιαφέρουσα είναι η κατασκευή πάνω από τη νησίδα, που ενσωματώνει το φωτισμό και τον αποσμητήρα.

Στο χώρο εισόδου βρίσκεται η τραπεζαρία, κοντά στη βιβλιοθήκη με τα καμπύλα ράφια. Το σχήμα της καμπύλης επαναλαμβάνεται στο εσωτερικό, σε διάφορα στοιχεία. Η πόρτα εισόδου δεν διαφέρει σε μέγεθος και υλικά από τα υπόλοιπα ανοίγματα. Παράθυρα δεν υπάρχουν, παρά μόνο ψηλές, στενόμακρες υαλόθυρες, όλες στο ίδιο μέγεθος.
Η ζώνη με τα υπνοδωμάτια είναι σαφώς χωρισμένη από εκείνη των δημόσιων χώρων. Η πρόσβαση γίνεται από διαδρόμους στις δύο πλευρές του αίθριου.

σύρονται μέσα σε διπλούς τοίχους, αφήνοντας άπλετο φως να περνά στο εσωτερικό. Μέσα στους τοίχους σύρονται και τα πλέγματα από αλουμίνιο που τοποθετήθηκαν μπροστά στις υαλόθυρες, για σκοπούς ασφάλειας, αλλά και για αερισμό. Στο εσωτερικό, ο αρχιτέκτονας δημιούργησε δύο ζώνες, μία με τους ιδιωτικούς και μία με τους δημόσιους χώρους. Τους διαχώρισε δε, με ένα πολύ ενδιαφέρον στοιχείο, ένα αίθριο ανοικτό προς τον ουρανό, με φύτευση, που λειτουργεί ως ένα φυσικό φόντο για τον ενιαίο χώρο με το καθιστικό, την τραπεζαρία και την κουζίνα. Δίπλα στο καθιστικό οργανώνεται η κουζίνα, με μια σειρά από πάγκους και ντουλάπια, και με μια στενόμακρη νησίδα που στη μια πλευρά της είναι πιο χαμηλή και γίνεται τραπέζι για τα καθημερινά γεύματα της οικογένειας. Η τραπεζαρία έχει τη δική της γωνιά στο χώρο, δίπλα στην κτιστή βιβλιοθήκη με τα καμπύλα ράφια. Το στοιχείο της καμπύλης συναντάται σε διάφορα σημεία στο εσωτερικό, μία επιλογή για τη διατήρηση συνέπειας με το βασικό σχεδιασμό. Ο ενιαίος χώρος βλέπει προς το νότο, για να επωφελείται από τον ευνοϊκό προσανατολισμό, και βγάζει στην πίσω αυλή με το υπαίθριο μπαρ, μία μονολιθική κατασκευή από ανεπίχριστο σκυρόδεμα. Τα υπνοδωμάτια διατηρούν την ίδια λιτότητα όπως και οι υπόλοιποι χώροι, και την ίδια ήρεμη ατμόσφαιρα. Σε αυτό συμβάλλουν τόσο η περιορισμένη γκάμα των υλικών που χρησιμοποιήθηκαν, όσο και οι γήινοι χρωματισμοί. Ο αρχιτέκτονας δούλεψε επίσης με τον τεχνητό φωτισμό. Εκτός από ένα κρεμαστό φωτιστικό στην τραπεζαρία, τα υπόλοιπα είναι εντοιχισμένα ή ενσωματωμένα σε κατασκευές. Αυτό απελευθερώνει από τη μια τους χώρους και από την άλλη δίνει έμμεσο φωτισμό, που είναι πιο ήπιος και δημιουργεί ένα ατμοσφαιρικό αποτέλεσμα. Ο Λουκάς Τοχνίτης μελέτησε αυτή την κατοικία από την αρχή μέχρι το τέλος –τον αρχιτεκτονικό, τον εσωτερικό σχεδιασμό και την τοπιοτέχνηση– και πραγματικά δημιούργησε για τους ενοίκους της ένα φιλικό και φιλόξενο «δοχείο» για να ζήσουν τη ζωή τους. Όπως ήταν το όραμά του. Αλλά και το δικό τους. •